

Martorii Cristosului Înviat

Ioan 14:19: „Încă puțin timp și lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.”

Fr. Dan Beard, USA

Fiecare aranjament legat de moartea și învierea Domnului nostru a fost definit și executat cu atenție. Nimic nu este întâmplător, deoarece Tatăl S-a asigurat ca nimic să nu fie la întâmplare sau să interfereze cu planul Său pe parcursul acestor evenimente.

Când analizăm subiectul învierii morților, constatăm că realizarea ridicării din nou la viață a miliardelor care au intrat în uitare, neființă, este un aranjament uluitor. Acest gând prezintă minții capacitatea și puterea lui Dumnezeu. Cel mai apropiat exemplu al modului în care omenirea va fi readusă la viață dat în Scripturi este învierea lui Lazăr, deoarece trupul său era deja în descompunere în momentul în care Isus l-a chemat din mormânt. Pe lângă aceasta, o demonstrație și mai mare a Puterii lui Dumnezeu este învierea lui Isus, care nu a fost doar o readucere la viață a trupului de carne, ci mai mult, o înălțare pe un plan complet diferit de existență și mai măreț, pentru că El a fost înviat pe planul divin și I s-a dat un corp nou ca a lui Iehova, nemuritor, o viață indestructibilă. (1 Tim. 6:16 și Evr. 7:16)

Pe parcursul acestei lecții, dorim să analizăm următoarele puncte:

1. Importanța Învierii Domnului nostru
2. Idei false cu privire la înviere
3. Ce ar însemna dacă Cristos nu ar fi înviat
4. De ce li s-a permis doar ucenicilor să fie martori la învierea Sa?
5. Cum s-a manifestat învierea
6. Arătările în timpul celor 40 de zile după învierea Sa
7. Ce înseamnă aceasta pentru noi

IMPORTANTA ÎNVIERII DOMNULUI NOSTRU

1 Corinteni 15:12-20 „12 Acum, dacă Cristos este propovăduit că a înviat din morți, cum spun unii dintre voi că nu există învierea morților? 13 Dar dacă nu va fi învierea morților, atunci Cristos nu a înviat: 14 Și dacă Cristos nu a înviat, atunci predicarea noastră este zadarnică și credința voastră este de asemenea zadarnică. 15 Da, și suntem găsiți martori mincinoși ai lui Dumnezeu; pentru că am mărturisit despre Dumnezeu că El l-a înviat pe Cristos: pe care nu l-a înviat, dacă este așa, ca morții să nu învie. 16 Căci dacă morții nu învie, atunci Cristos nu este înviat: 17 Și dacă Cristos nu este înviat, credința voastră este zadarnică; sunteți încă în păcatele voastre. 18 Atunci și cei adormiți în Cristos sunt pierduți. 19 Dacă numai în această viață avem speranță în Cristos, suntem dintre toți oamenii cei mai nenorociți. 20 Dar acum Cristos a înviat din morți și a devenit primul rod al celor care au dormit.”

Aici vedem declarațiile puternice cu privire la învierea lui Cristos, într-adevăr, dacă Cristos nu este înviat, aceasta ar însemna că nu există mântuire, nicio speranță de înviere, nici jertfă pentru păcat, nici un Trup al lui Cristos. Precum Pavel afirmă că fără învierea Sa, speranța și credința noastră sunt toate zadarnice.

IDEI FALSE DESPRE ÎNVIERE

Vrem să vedem împotriva cărui lucru argumenta Pavel?

În timpul morții și învierii Domnului nostru, filosofia grecească avea influență destul de mare. Aceasta include viziunea platoniană că omul nu moare cu adevărat. Filozofii greci din acel timp, au simțit că sunt cu mult înaintea ideii pe care o susțineau evreii cu privire la învierea morților, mai degrabă, ei nu aveau nicio îndrumare spirituală cu privire la acest subiect și aveau doar propriile imaginații asupra cărora să opereze, aceștia doar speculează că omul nu moare cu adevărat, adoptând minciuna adversarului despre acest lucru. Credem că acest lucru le place, sau îi atrage pe acești filozofi păgâni, deoarece majoritatea oamenilor au o dorință puternică de a nu crede că moartea este definitivă, ci că viața lor continuă doar sub o altă formă și/sau pe un alt plan.

De fapt, evreii din timpul misiunii lui Pavel nu adoptaseră încă nici una dintre filozofiile zadarnice, „științe, pe nedrept numite astfel”, precum afirmă apostolul.

Când le vorbește celor din Atena pe dealul lui Marte, în Faptele 17, Pavel este întâi lăudat ca fiind un mare logician, dar apoi când menționează învierea este întrerupt, oprit. Așa cum am citit în versetul 32 (Fapte 17:32) „Când au auzit de învierea morților, unii își băteau joc...” Cu toate acestea, predicarea lui Pavel a dat roade, așa cum Scripturile continuă să spună despre unii care au crezut, vezi versetul 34. „Dar unii bărbați i s-au alăturat și au crezut, printre care se aflau și Dionisie Areopagitul și o femeie pe nume Damaris și alții cu ei.” Chiar și printre credincioșii creștini declarați puțini par să realizeze adevărata importanță a învierii Domnului nostru. Problema nu este că ei nu cred că El a înviat din morți; ci lipsa lor de înțelegere cu privire la moarte.

Masele creștinilor nominali au ajuns să creadă că nu există moarte, că omul este nemuritor, că morții sunt mai vii decât erau înainte de a muri. Astfel, ei pretind să creadă că Isus a fost înviat din morți, în timp ce doctrinele lor învață că El de fapt nu a murit. Astfel, învierea Sa ar fi ireală, deoarece este evident că nu poate fi o înviere dacă cineva nu este mai întâi mort.

Având în vedere acest lucru, vedem că ei nu apreciază importanța din spatele declarației biblice că „Cristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat din nou în a treia zi”. Atunci, ce cred ei, în timp ce mărturisesc că Cristos a înviat din morți? Ei cred că doar trupul Său pământesc a murit și a stat în mormânt și că la înviere, în ziua a treia, trupul a fost readus la viață. În consecință, argumentul lui Pavel din capitolul 15 din 1 Corinteni, precum și multe alte versete, devine o adevărată problemă pentru ei. Trecând la versetul 36 Pavel subliniază că cineva nu poate fi înviat decât dacă moare mai întâi. Urmând în versetul 37, el afirmă că cel ce seamănă, nu seamănă corpul care va fi. Așa cum am învățat în Geneza: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce”. Întrucât nu corpul moare, ci ființa sau sufletul simțitor este ceea ce moare și, odată mort, corpul dispare pentru totdeauna în țărână, cum poate fi același corp care este înviat? În mod clar, raționând acest lucru, vedem că unele suflete, atunci când mor corpurile lor sunt distruse în război sau mâncate de animale sălbatice, arse în foc, distruse de boli, etc., și prin urmare toate corpurile se întorc în țărâna de unde au venit.

SUFLETUL CARE PĂCĂTUIEȘTE

Deci, dacă trupul nu este înviat ce înseamnă a fi înviat din morți? Pentru a aprecia răspunsul la această întrebare, trebuie să înțelegem ce moare. În Ezechiel 18:4 ni se spune că sufletul (ființa simțitoare) păcătuiește și sufletul sau ființa simțitoare moare. Deoarece este clar că sufletul sau ființa este alcătuită dintr-un corp și din energia sau respirația vieții, ceea ce ar trebui să ne așteptăm să fie înviat este exact același suflet sau ființa care a murit. Nu exact același corp ci, mai degrabă același suflet, aceeași ființă. Pavel continuă în timp ce explică „Dumnezeu va da un trup după cum îi place”.

În ceea ce privește moartea Domnului nostru, avem mărturia scripturilor în sprijin, sau acest adevăr că sufletul este cel care moare, pentru că citim că Cristos Isus „și-a turnat sufletul până la moarte”; „El și-a făcut sufletul o

jertfă pentru păcat”. Și ni se spune clar în Geneza 2:7 că Adam a devenit un suflet viu. Prețul corespunzător este deci acela că Isus și-a dat sufletul uman pentru Adam. O viață perfectă pentru o viață perfectă.

Studentii Bibliei au ajuns să aprecieze afirmațiile clare ale Scripturilor care definesc moartea. De exemplu, după cum se menționează în Ps. 146:4: „Suflarea lui iese, el se întoarce în pământul lui; chiar în ziua aceea gândurile lui pier”. (Trad. Fidelă) Și Ecl. 9:5 „Căci cei vii știu că vor muri; dar morții nu știu nimic”. Și sunt și alte versete.

Putem astfel vedea cu ușurință că aceste sofisme neagă planul lui Dumnezeu și în consecință, neagă adevărata mântuire, adevărata Evanghelie a lui Cristos. Așa cum a spus Pavel, dacă Cristos nu este înviat, atunci suntem încă în păcatele noastre, fără iertare. Toată predicarea unei viitoare învieri ar fi falsă, cei care au adormit în Cristos, acei membri ai Bisericii care așteaptă speranța primei învieri, ar fi pierit de fapt. Din nou, dacă ar fi așa: răscumpărarea, avocatul sau mijlocitorul, clasa Mireasă, restabilirea, speranța pentru Israel sau pentru lume nu ar putea exista. Mărturia scripturilor ne oferă dovezi remarcabile atât despre moartea Sa, cât și despre învierea Sa.

În ceea ce privește moartea Sa, următoarele puncte rezumă faptele și dovezile scripturale privind moartea lui Isus:

(1) Moartea Domnului nostru nu a putut fi un caz de animare suspendată (anabioză): străpungerea coastei cu sulița a dovedit acest lucru, nu numai pentru că a fost o rană de moarte, ci pentru că a furnizat dovada că Domnul nostru era deja mort deoarece din coastă a ieșit apă și sânge coagulat.

(2) Sutașul însărcinat cu executarea a fost convins de moartea Sa și așa a și raportat guvernatorului Pilat.

(3) Solicitarea preoților celor mai de seamă, ca piatra de la ușa mormântului să fie sigilată și garda romană pusă în jurul mormântului, astfel încât nimeni să nu poată lua trupul și apoi să se pretindă că Isus a înviat, a fost o dovadă suplimentară că El a fost considerat mort.

(4) Prietenii Săi au crezut că era mort și l-au înfășurat cu miresme pentru înmormântare: într-adevăr, în durerea lor se pare că au uitat promisiunea Sa despre înviere atât de mult încât, chiar și după ce a înviat, au fost convinși cu greu.

(5) Înregistrarea faptului că străjerii au ascuns și au declarat că ucenicii i-au furat trupul în timp ce dormeau, fiind mituiți de conducătorii evrei, a servit în cele din urmă pentru a dovedi că garda fusese pusă și că toată lumea a recunoscut că Isus era mort.

(6) Mormântul în care a fost îngropat Isus era unul nou, în care nimeni nu fusese înmormântat anterior, deci nu ar putea exista nicio îndoială cu privire la identitatea celui care a apărut.

Un agnostic celebru a afirmat că „toată împrejurimea știa că El a fost mort”.

Ne bucurăm că există dovezi atât de satisfăcătoare că Cristos a murit și că astfel avem o bază suplimentară pentru credința noastră în această asigurare biblică că a murit ca Mântuitor al lumii. Să ne bucurăm și de asigurarea Apostolului pe care o vom studia în cele ce urmează, și a martorilor învierii Sale că sufletul Său nu a fost lăsat în Hades, șeol, moarte, ci că Dumnezeu L-a înviat din morți în a treia zi.

ALEGEREA MARTORILOR DE ÎNCREDERE

În lumina versetului nostru de deschidere, observăm că întregul Israel știa despre moartea Sa, dar niciunul dintre ei nu știa despre învierea Sa, așa cum a spus Domnul „Încă puțină vreme și lumea nu Mă mai vedea”. Și așa a fost. Lumea nu-L va mai vedea niciodată pe Domnul nostru în corpul fizic. Această afirmație a

Domnului nostru clarifică apoi că singurul mod pe care orice om de pe pământ îl va putea vedea va fi cu ochiul credinței și, în acest sens este adevărată Scriptura care afirmă „fiecare, orice ochi îl va vedea”.

Dar cei ce L-au văzut de fapt, au fost doar câțiva, numai ucenicii Săi au fost lăsați să fie martorii învierii Sale. Dacă toată lumea ar fi știut atunci, mărturia care a ajuns până în zilele noastre ar fi fost probabil mult mai puțin de încredere, fiind colorată și deformată de ideile oamenilor și amestecată cu tradițiile lor, pretenții exagerate etc., astfel încât adevărul să poată apărea aproape sau destul de incredibil. Dar Dumnezeu a încredințat acestu lucru numai martorilor aleși, credincioși și vrednici.

Învierea lui Cristos este adevărată de cei mai onorabili ucenici despre care nu se poate spune că au fost înțelepți și învățați și au profitat de ocazie pentru a păcăli publicul. Din contra, nu aveau nimic de câștigat din aceasta – dimpotrivă totul îi punea în pericol. Martorii nu erau doar săraci, ci și neînvățați. ... Ar fi fost în avantajul lor să-L fi lăsat pe Isus și reputația neplăcută asociată cu numele Său. Ei au mărturisit despre învierea Sa și au propovăduit în numele Lui și prin puterea Sa că El este cel înviat spre iertarea păcatelor - și au făcut acest lucru pe cheltuiala lor, cu suferințe, lovituri, închisoare și moarte crudă ca răsplată.

Nu este rezonabil să presupunem că oamenii cinstiți ar prezenta în mod fals o chestiune precum învierea Domnului nostru și ar fi o nebulie pentru ei să pună un asemenea accent pe o chestiune de care ei înșiși nu erau convingși din punct de vedere moral. De ce să stăruiească atât de serios asupra învierii din morți, dacă ar fi avut cea mai mică îndoială cu privire la acest subiect? ... Mai ales pe vremea aceea, când învățații din acea vreme predau filosofia lui Platon, că morții nu sunt morți, ci chiar mai vii, și prin urmare nu au nevoie de înviere.

Cu toate acestea, scopul mărturiei lor nu este acela de a convinge lumea, ci de stabili baza credinței creștine. După cum afirmă Evrei 11:1 „Credința este încrederea neclintită în lucrurile nădăjduite, o încredințare despre lucrurile care nu se văd”.

Văzând deci importanța învierii Domnului și modul în care fiecare trăsătură a Evangheliei depinde de acest mare eveniment, înțelegem de ce apostolii, propovăduind iertarea păcatelor și o binecuvântare viitoare, au întemeiat totul pe faptul că Isus nu numai că a murit pentru păcatele noastre ca preț de răscumpărare, ci că a înviat pentru îndreptățirea noastră (Romani 4:25), pentru eliberarea noastră de sub sentința, vinovăția, pedeapsa care este asupra noastră ca familie umană - pedeapsa cu moartea. Așadar, nu este de mirare că Tatăl nostru ceresc a aranjat ca noi să avem o relatare atât de explicită, atât de detaliată, o declarație a tot ceea ce ține de învierea Domnului nostru; nu e de mirare că evangheliștii au descris lucrurile cu atâtea detalii, nu e de mirare că în toată predicarea apostolilor, acest mare adevăr fundamental, care a stat la baza propriei lor credințe față de Dumnezeu, a fost pus în fața Bisericii ca fiind foarte important. Din acest punct de vedere, lecția de față trebuie să prezinte un interes profund pentru tot poporul Domnului din toate timpurile - până când manifestările exterioare ale Împărăției vor atesta lucrurile pe care casa credinței trebuie să le accepte acum prin credința construită pe această mărturie.

ARĂTĂRILE LUI

Domnul a folosit nu numai cea mai mare înțelepciune când a început să se arate ucenicilor Săi, ci și o mare compasiune când a început să se manifeste față de micuții Săi acum abătuți și nedumeriți.

La urma urmei, în cei trei ani și jumătate ai misiunii Domnului nostru, ucenicii Săi sacrificaseră atât de mult pentru a dedica timp și energie vestirii prezenței lui Mesia și a stabilirii Împărăției Sale. Dar acum - și pentru că aveau doar idei vagi cu privire la modul stabilirii Împărăției lui Mesia și despre timpul înălțării Stăpânului lor, și privind spre propria lor înălțare promisă împreună cu El - toate acestea păreau a fi în zadar.

Ce aveau să creadă din toate acestea? Credința lor a fost în mod clar zdruncinată, după cum cei doi pe drumul către Emaus au exprimat: „Am crezut că El va fi cel care va elibera Israelul”.

Fraților, v-ați gândit vreodată cât de profund trebuie să-i fi simțit pierderea în acele câteva zile după moartea Sa, chiar dacă Domnul i-a avertizat, și pe cât posibil, i-a pregătit pentru aceasta. Prin ce gamă largă de emoții au trecut ei de când au intrat cu Isus în Ierusalim, unde a fost salutat ca Rege, și când urmașii Lui trebuie să fi crezut că stabilirea Împărăției Sale era eminentă, ca dintr-odată să-L vadă luat de la ei și răstignit ca un blestemat, ca cel mai ticălos criminal, pe cruce (Ioan 12: 1, 12-19).

Ei știau că este acuzat în mod fals și răstignit pe nedrept, dar acest lucru nu a schimbat faptul că speranța lor națională mult dorită de a avea un rege evreu, care să restabilească națiunea la influență și putere, împreună cu speranțele lor individuale, au fost brusc zdruncinate de moartea îngrozitoare a iubitului lor Învățător.

Să analizăm în continuare bunătatea Domnului în această chestiune. El știa ce spusese profetul în Zah. 13:7 – „Trezește-te, sabie, împotriva păstorului meu și împotriva omului care este tovarășul meu, spune DOMNUL oștirilor: lovește păstorul și oile vor fi împrăștiate și voi întoarce mâna asupra micuților.” (Trad. Fidela)

Această frază din urmă este demnă de remarcat „Îmi voi întoarce mâna asupra micuților”. La început se pare că textul spune că va întoarce mâna împotriva micuților și într-adevăr unele traduceri l-au interpretat așa. Dar o examinare mai atentă și în lumina împlinirii sale, vedem că gândul este opus acestui lucru. Mâna Lui nu este împotriva micuților, ci asupra micuților, ca protecție și mângâiere. Și așa este, prin Brațul înviat al lui Iehova este primul gând și acțiunea Sa îndreptată spre a-i mângâia pe ucenicii Săi răniți și nedumeriți și pentru a-i aduna sub aripile sale. Ioan 13:1 „...și fiindcă l-a iubit pe ai Lui care erau în lume, l-a iubit până la sfârșit”.

Înainte de înălțarea Sa, Domnul nostru a fost alături de ucenicii Săi timp de patruzeci de zile, totuși în perioada respectivă Li s-a arătat, conform relatărilor, doar de câteva ori. Fiecare din întâlnirile Sale cu ucenicii au durat puțin, și împrejurările în care a ales să Se descopere au comunicat marea schimbare care a avut loc în El. El nu mai era aceeași ființă pe care au ajuns să o cunoască ca omul Isus Cristos, deși a manifestat același interes iubitor pentru ei ca înainte. El era încă Domnul și Învățătorul lor, dar nu mai era Isus în trup. El era „Domnul, înviat ca duh”, un „duh dătător de viață”.

Pentru a înțelege mai bine cum i-a mângâiat și le-a comunicat clar această schimbare, să observăm relatările despre aceste manifestări sau arătări, pe care le analizăm doar pe scurt.

DUMINICA DIMINEAȚĂ ÎN ZIUA ÎNVIERII

Se arată Mariei Magdalena și celorlalte femei (Marcu 16:9; Ioan 20:11-18; Mat. 28:9,10)

Foarte devreme dimineața, după Sabat, un număr de femei s-au apropiat de mormânt pentru a unge corpul lui Isus cu miresme, și deși s-au întrebat cum vor muta piatra când vor ajunge, mormântul era deja deschis. Femeile erau: Maria Magdalena, Ioana, Maria mama lui Iacov și Salome și altele care erau împreună cu ele în acea dimineață.

Ceva de remarcat este modul în care au fost folosiți îngerii - agenții speciali ai Tatălui. Îngerul a fost cel care a mutat piatra de la ușa mormântului. Înfățișarea lui era ca un fulger, iar îmbrăcămintea lui albă ca zăpada și i-a înspăimântat pe soldați, astfel încât aceștia s-au cutremurat și au rămas ca morți. Nu a existat nicio încercare să le aline temerile.

Probabil că același înger, descris ca un tânăr îmbrăcat în alb, a vorbit calm cu femeile, care de asemenea erau înspăimântate. Dar comportamentul său calm și răspunsul său direct au demonstrat că nu trebuiau să se întristeze, căci Isus din Nazaret a înviat.

Aceste lucruri ne amintesc că aceste duhuri slujitoare sunt mereu la îndemână în slujirea lor loială Tatălui și acum în slujba Domnului nostru Isus, care odată a declarat că se poate ruga Tatălui pentru 12 legiuni de îngeri. Matei 26:53.

Îngerul le-a trimis să spună celorlalți ucenici și lui Petru, în Marcu 16:7. Astfel, această menționare a lui Petru este un alt exemplu al grijii Domnului asupra ucenicilor. Cât de iubitor a fost să îl menționeze în mod special pe Petru, care după ce s-a lepădat de Domnul chiar înainte de moartea Sa, a fost, fără îndoială, plin de neliniște pentru ceea ce făcuse. Ultima imagine înregistrată în memoria sa despre Domnul său a fost când a cântat cocoșul și privirea lui Isus spre el. În Luca 22:60-62, a treia oară când Petru s-a lepădat de Domnul citim „Și Petru a spus: Omule, nu știu ce spui tu. Și imediat, în timp ce vorbea încă, a cântat cocoșul. Și Domnul s-a întors și l-a privit pe Petru. Și Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului, cum îi spusese: Înainte să cânte cocoșul, mă vei lepăda de trei ori. Și Petru a ieșit și a plâns cu amar”.

Cât de mult a servit această menționare specială a lui Petru, pentru a-l asigura de grija și dragostea continuă a Domnului. Se pare că Maria Magdalena s-a separat de celelalte femei și s-a întâlnit cu Petru și Ioan (Ioan 20:1,2). Maria Magdalena, a fost onorată că a fost prima căreia i s-a arătat Domnul. Marcu 16:9 ...Se pare că se despărțise de celelalte femei când a dat de Petru și Ioan care s-au întors cu ea la mormânt pentru a vedea ei înșiși. Se pare că după ce ei au plecat, ea a zăbovit plângând și apoi a văzut doi îngeri care i-au spus: „Femeie, de ce plângi?” Din nou, mesajul este că nu este motiv de întristare, și ea s-a întors și a văzut pe cel despre care credea că este grădinarul, și încă plângând, i-a spus și El: „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea i-a răspuns: Domnule, dacă L-ai luat de aici, spune-mi unde L-ai pus și eu îl voi lua.” Poate că s-a gândit că Iosif din Arimatea ceruse ca corpul lui Isus să fie mutat. Și atunci a fost clipa când Isus, mângâind-o, i-a rostit numele pe acel ton familiar pe care îl cunoștea bine, „Maria”, și ea l-a recunoscut imediat strigând „Rabuni” care înseamnă „Învățătorule”. Aproape că putem auzi cum întristarea a dispărut din vocea ei, și în schimb având bucuria și ușurarea că Domnul ei era viu. Fusesse la cruce și îl văzuse murind (Ioan 19:25), dar acum văzând mormântul gol, a auzit cuvintele îngerului și a auzit în cele din urmă vocea pe care a ajuns să o cunoască atât de bine rostindu-i numele.

Evident, devotamentul și dragostea Mariei au fost profund apreciate de Domnul, acesta fiind motivul pentru care a fost una dintre primii care l-au văzut. Conform relatării biblice, Maria Magdalena a fost un miracol al harului, relatarea consemnată în Luca 8:2, Marcu 16:2 ne spune că fusesse posedată de șapte spirite rele, pe care Domnul le-a alungat. Mulți cred că a fost o femeie bogată, iar dovezile arată că a apreciat atât de mult pe Domnul și binefăcătorul ei. Ea a considerat că este un privilegiu să-L urmeze oriunde ar merge și a sprijinit slujirea Sa. Nu numai că venise din Galileea în Iudea, dar a fost aproape de cruce în momentul morții Sale și a fost prima la mormânt în dimineața învierii - „când încă era încă întunerice”.

După aceasta Isus s-ar fi arătat celorlalte femei pe drum, spunând (Mat. 28:9,10): „Bucurați-vă”. Și au venit, l-au ținut de picioare și l-au închinat. Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeți; mergeți să le spuneți fraților mei că merg în Galileea [casa lor] și acolo Mă vor vedea”. Și cu frică și bucurie au alergat să le spună celorlalți ucenici.

DRUMUL SPRE EMAUS LUCA 24:13-21, 24

Mai târziu, în aceeași zi, Cleopa, și se crede că și Petru, mergeau spre Emaus vorbind despre evenimentele din ultimele zile. Pe drum, un necunoscut s-a apropiat de ei și a întrebat despre ce fel de lucruri discutau. Cleopa a răspuns „Ești doar un străin în Ierusalim și nu ai știut lucrurile care au avut loc acolo în aceste zile?” Dar din nou străinul a spus „Ce lucruri?” Ca răspuns, ei au repetat evenimentele despre

răstignirea lui Cristos și faptul că femeia care a mers la mormânt nu i-a găsit trupul, încheind cu cuvintele: „Ne încredeam că el este acela carea avea să răscumpere pe Israel; dar cu toate acestea, astăzi este a treia zi”. Și atunci Isus a început cu Moise și profeții, și le-a dat un discurs minunat despre necesitatea suferințelor lui Cristos și că El trebuie să intre în Slava Lui. Îmi imaginez că tuturor ne-ar fi plăcut să fim acolo și să fi auzit cuvintele minunate care i-au ieșit de pe buze. L-au îndemnat să mănânce cu ei și când s-au așezat la masă Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o și apoi a frânt-o, iar felul frângerii atât de familiar a fost de neconfundat. Atunci au recunoscut că era Domnul lor înviat, ochii lor s-au deschis, iar El s-a făcut nevăzut.

Comentariul lor că le ardeau inimile în timp ce El vorbea a demonstrat cum inimile au fost încurajate și mângâiate. Cât de mult au câștigat din această fericită ocazie de deschidere a scripturilor care le-a încântat inima.

Se arată apostolilor cu excepția lui Toma - la Ierusalim - Ioan 20: 19-25

În aceeași seară, El s-a arătat apostolilor, cu excepția lui Toma, care probabil, prin aranjament divin nu era prezent. Înfățișându-se înaintea lor, le-a arătat mâinile și coasta, căci apăruse într-un corp asemănător celui dinaintea de moartea Sa. Toate acestea s-au adăugat la dovezile acumulate că această ființă care li se arătase deja de patru ori într-o singură zi, a treia zi de la răstignirea Sa, a fost Isus; restul arătatelor fiind pe parcursul a celorlalte treizeci și nouă de zile de prezență a Domnului nostru.

DUMINICA URMĂTOARE - ZIUA A OPTA

Duminică seara, la o săptămână după înviere – se arată apostolilor, Toma fiind prezent - în Ierusalim - Ioan 20:26-29. Următoarea arătare înregistrată a fost în ziua a opta, numărând de la ziua învierii sale 7 zile până la sabbat și apoi în a opta zi - prima zi a săptămânii următoare, ceea ce numim duminică, când toți cei 12 erau adunați și Isus a apărut din nou, arătându-i lui Toma care s-a îndoit, aceeași dovadă de care el auzise doar de la ceilalți. Acest lucru l-a convins pe Toma și a strigat: „Domnul și Dumnezeu meu”.

Domnul nostru știa de îndoielile lui Toma, pentru că ceilalți îi povestiseră lui Toma ceea ce au văzut iar el încă le pune la îndoială. Faptul că Domnul nostru a apărut pentru convingerea lui Toma, a demonstrat tuturor ucenicilor că, deși nu l-au putut vedea, El era totuși prezent cu ei și pe deplin conștient de toate acțiunile lor. Aceasta aduce cu atât mai multă forță afirmației Domnului nostru către Toma. Domnul nostru a vorbit nu numai în beneficiul apostolului Toma, ci i-a inclus pe toți cei prezenți cu el și a intenționat și pentru noi, Biserica, când a spus: „Fericiți sunt cei care nu au văzut și totuși au crezut”.

Fiecare arătare, deși scurtă, a fost intenționată pentru a mângâia și a imprima realitatea a ceea ce se întâmplase, că Isus a înviat. În plus, fiecare dintre aceste arătări înregistrate ne oferă lecții de credință foarte utile.

ARĂTĂRILE DIN GALILEEA DUPĂ CÂTVĂ TIMP

Ca străin pe mal, Isus a chemat pe șapte dintre ucenicii Săi care pescuiau - Ioan 21:1-13. După aceasta, a fost un interval lung de timp în care se pare că nu a fost nici o arătare, iar ucenicii, descurajați, nedumeriți, au decis să se întoarcă la casele lor din Galileea și să se reangajeze în activitatea de pescuit. Încă mai aveau multe de învățat, neînțelegând cu adevărat ce avea să urmeze, și deoarece misiunea lor cu Domnul părea că se încheie fără o Împărăție stabilă, s-ar putea să se fi întrebat dacă nu cumva eforturile lor au fost în

zadar. Petru, conducându-i din nou, a spus „Merg la pescuit”. În mod evident, Domnul nostru se aștepta la un astfel de proces de raționament din partea lor, iar reținerea Lui a fost, fără îndoială, ca să-i ajute să treacă peste dificultate și să-i reafirme ca slujitori ai Împărăției lui Dumnezeu pe un plan mai înalt și încă mai mare decât fusese misiunea lor anterioară. De data aceasta va fi o lucrare sub slujirea și îndrumarea Spiritului Sfânt.

Aici Domnul le-a reamintit că succesul sau eșecul lor în orice efort temporar sau spiritual depind de El, căci atunci când au încercat să prindă pește toată noaptea și nu au prins nimic, Domnul le-a spus să arunce mreaja în partea dreaptă și au tras-o înapoi plină de pești. Și când s-au întors la țărm, El le-a oferit deja hrană. Nu putem decât să ne gândim la lecția pe care le-a dat-o mai devreme în Matei 6:31,33: „Nu vă îngrijorați dar, zicând: „Ce vom mânca? Sau: „Ce vom bea?” Sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?” ... Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui; și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”.

Tot cu această ocazie Domnul nostru l-a înfruntat pe Petru.

Ioan 21:15-18, Ioan 21:15: „Și după ce au luat masa, Isus i-a spus lui Simon Petru: „Simone, fiul lui Iona, mă iubești (agape – dragoste perfectă) mai mult decât aceștia? El i-a zis: Da, Doamne; știi că te iubesc (phileo o iubire de prieten). El i-a zis: „Paște (hrănește) mieluşei Mei”

El a repetat întrebarea în versetul 16, Ioan 21:16: I-a spus din nou a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, mă iubești (cu o dragoste perfectă - agape)?”, El i-a zis: Da, Doamne; știi că te iubesc (te iubesc ca prieten sau frate). El i-a spus: „Paște (hrănește) oile Mele.”

Apoi a treia oară Ioan 21:17: El i-a spus a treia oară: Simone, fiul lui Iona, mă iubești (chiar mă iubești cu Phileo cu iubirea unui frate sau prieten)? Petru s-a mâhnit (profund) că îi spusese a treia oară: „Mă iubești?” Și i-a spus: „Doamne, tu toate le știi; tu știi că te iubesc (phileo).” Isus i-a zis: „Paște oile Mele”.

În acest moment, Petru a câștigat victoria asupra experienței sale, după ce s-a lăudat cu dorința sa de a muri pentru El; totuși, a fugit și s-a lepădat în fața pericolului; a învățat că nu atinsese încă această țintă a iubirii perfecte.

Domnul nostru știa că va veni ziua când Petru va muri pentru el, va atinge acea condiție victorioasă a iubirii. Tradiția afirmă că atunci când i-a venit timpul, el a fugit la cruce. Restabilit pe deplin, Petru a continuat să fie una dintre luminile principale ale apostolilor și să folosească cheile cerului deschizând calea atât Evreilor, cât și Neamurilor.

LA SCURT TIMP DUPĂ ARĂTAREA PE MALUL GALILEII, ISUS S-A ARĂTAT CELOR UNSPREZECE UCENICI PE UN MUNTE DIN GALILEEA MATEI 28:16-20

Apoi cei unsprezece apostoli au plecat în Galileea, pe un munte unde Isus le-a poruncit. Și acolo, le-a spus că: „toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Apoi i-a instruit să învețe toate națiunile, botezându-le în numele Tatălui, al Fiului și al Spiritului Sfânt: de asemenea, învățându-i mai departe cu privire la planul și caracterul divin; instruindu-i să respecte, să stea de pază și să vegheze la toate lucrurile pe care El le-a poruncit, încheind cu făgăduința „Iată, Eu sunt cu voi tot timpul, până la sfârșitul veacului. Amin.”

Apostolul Pavel înregistrează pentru noi alte două arătări în 1 Cor 15:6, unde se arată la aproximativ 500 de frați, și 1 Cor 15:7 o arătare lui Iacov. Despre acestea, se pare că nu avem prea multe informații. Dar vrem să vorbim despre ultima arătare și aceasta este la timpul Înălțării Sale.

ULTIMA ARĂTARE ȘI ÎNĂLȚAREA DIN IERUSALIM

La sfârșitul celor patruzeci de zile Domnul nostru s-a arătat tuturor apostolilor la timpul înălțării Sale. Aceasta a fost pe Muntele Măslinilor. - Luca 24:50, 51; Fapte 1:6-9.

Era a 40-a zi după învierea Sa, ultima dată când martorii Lui credincioși l-au văzut. Aceasta s-a întâmplat pe Muntele Măslinilor.

Fapte 1:6-9 „Când s-au adunat împreună, l-au întrebat, zicând: Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului.” După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor.”

În toate cele patruzeci de zile, deși El a fost cu ei tot timpul, ei L-au văzut doar de câteva ori și de fiecare dată a arătat diferit, cu excepția unei dăți când i s-a arătat lui Toma, a doua oară într-un trup asemănător cu trupul Său crucificat. Prin aceasta le-a arătat că are puterea să vină și să plece ca vântul, să apară în camere încuiate și să dispară din nou. Toate acestea au dovedit că El nu mai era om, ci o ființă spirituală. Așa cum i-a explicat lui Nicodim în Ioan 3:8. El s-a identificat față de urmașii Săi prin modul familiar în care le folosea numele, când a frânt pâinea, precum și alte cuvinte și maniere cunoscute etc.. În tot timpul acesta îi învăța despre caracterul și planul lui Dumnezeu, îi mângâia, le întărea credința. El le-a spus să rămână la Ierusalim până la înzestrarea cu puterea de sus. Toate acestea fiind îndeplinite, El s-a înălțat la Tatăl Său. Păreau să zăbovească când li s-au arătat doi îngeri în haine albe. Ei le-au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? acest Isus, care s-a înălțat la cer din mijlocul nostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la ceruri”.

Ar trebui să luăm în considerare sensul acestor cuvinte. „Același Isus”. Este același Isus care, ca Logos, și-a lăsat la o parte condiția spirituală pentru a deveni trup, pentru a se da ca răscumpărare pentru toți. Același Isus care, de-a lungul misiunii Sale pământești, i-a chemat pe apostoli și pe ceilalți ucenici și i-a învățat, și ei au ajuns să-L iubească și au dorit să renunțe la toate pentru ca să-L urmeze. Acum, în ultimele patruzeci de zile, au aflat că același Isus a fost înviat și l s-a dat un nume, care este mai presus de orice nume, și toată puterea din cer și de pe pământ. În cele din urmă, li s-a spus că același Isus se va întoarce și îi va aduna la El.

Ani de zile după aceea Pavel a scris: „În sfârșit, a fost văzut și de mine, ca de unul născut înainte de vreme”. El a fost văzut de ceilalți apostoli ca grădinar, ca străin, ca Cel Răstignit etc. etc., dar când Pavel, ultimul dintre apostoli, L-a văzut, nu a fost așa, ci așa cum îl vom vedea și noi în curând, când vom fi schimbați să fim asemenea Lui.

Și dacă suntem credincioși și noi, așa cum a scris Apostolul Ioan 1 Ioan 3:2: „Preaiubiților, acum suntem fiii lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; dar știm că, când se va arata El, vom fi ca El; căci îl vom vedea așa cum este.”

Mulțumim lui Dumnezeu că timpul nu este prea departe, când ne vom putea alătura acestor martori care au fost schimbați după chipul Său, noi, cei care suntem în viață și rămânem, vom fi de asemenea schimbați, într-o clipă, pentru a fi făcuți ca El, să-L vedem așa cum este, să-l împărtășim gloria. Fiecare la timpul său instantaneu, schimbați prin trecerea de la moarte la viață, unul după altul, treptat, până când numărul întreg al celor aleși va fi complet și va începe domnia slavei.

Întorcându-ne iarăși la versetul nostru, să-l citim înlocuind cu pronumele personal „noi”. Ioan 14:19 (WEY) „Încă puțină vreme și lumea nu Mă va mai vedea, dar NOI Îl vom vedea: pentru că EL trăiește, și noi vom trăi.”

Ce cuvinte binecuvântate, dacă suntem credincioși, îl vom vedea și vom trăi și vom domni împreună cu El. Acești martori credincioși, care au atestat, confirmat învierea lui Cristos, faptul că EL trăiește, ne dau încredere că aceste cuvinte sunt adevărate și că credința noastră nu este în zadar; că toate promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate și se vor împlini, nu numai pentru noi, ci pentru întreaga omenire.

Încheiem cu cuvintele lui Isus din Apocalipsa 1:18: „Eu sunt cel viu. Am fost mort, și iată ca sunt viu în vecii vecilor.” Amin.